

МРІЇ ЗБУВАЮТЬСЯ

Мандрівка Дунаєм під акомпанемент скрипки

Колись давно, ще в школі, після того як я прочитала книгу «Стара фортеця», мені дуже-дуже захотілося побувати в Кам'янці-Подільському. Але моя мрія (тоді я думала, що то мрія) здійснилася лише минулого літа. Напевно, саме тоді в мене з'явилася нова мрія – побувати в Будапешті. Але ця історія не про Кам'янець-Подільський і не Будапешт, а про здійснення мрій.

Хотілося побачити не Париж чи Рим, навіть не Венецію чи Лондон. Я й сама не можу сказати достеменно, чому саме Будапешт. Знаю тільки, що після того, як довго очікувала побачення з Кам'янцем-Подільським, я зрозуміла одне: не потрібно чекати здійснення мрії, до неї треба йти.

Спочатку вивчила, як мені здалося, всі тури, які охоплювали й Будапешт. Потім вирішила податися до мрії «своїм ходом» Але, зваживши на всі «за» і «проти», відмовилася від цього наміру. Натомість звернулася за порадою до добрих знайомих – Наталки та Євгена з «Тайстри Тревел», з якими торік усією редакцією мандрували Прикарпаттям. Переглянувши ще з десяток турів, ми зупинилися на одному. Дві ночі в Будапешті стали для мене перевагою над рештою пропозицій. Крім того у програмі були не менш привабливі Краків, Прага та Відень.

Та виникла ще одна проблема – пошук надійного компаньйона. Стати супутницею зголосилася моя

передиху. «Шнеллі-шнеллі, кохані мої!», а ми слухали і дивувалися. Дивувалися розкішному Вавелю, спокійно-му і виваженому старому місту. Мабуть, ми не запам'ятали і третини з почутого, проте позитивних емоцій назбирали не на один день.

У Казімеж ми вже пішли самі. Вирішили, що екскурсії на цей день достатньо. Та й хотілося просто пройтися незнайомими вуличками. Зорієнтуватись, як нам краще йти, не змогли, тому вирішили звернутися до двох перехожих. Хлопці, як виявилось, родом з Тернопільщини, а у Кракові навчаються. Тож завдяки їм нам не довелося довго шукати дорогу. Пройшлися вуличками Казімежа, знайшли всі сім синагог, заглянули у два костели, бонусом побували на медовому ярмарку і знову повернулися до Вавеля.

В думках вже очікували

Карловим мостом, Празьким градом та ще багато іншим, заради чого варто було туди їхати. Тільки наживо побачивши собор Святого Віта, я зрозуміла, чому, як розповідала керівниця нашої групи Ярина, перед ним усі туристи стають на коліна. Довелось і мені постояти на колінах перед собором..., щоб сфотографувати його повністю.

Щоб сфотографувати собор святого Віта, довелося стояти перед ним на колінах.

Рибальський бастион – одна з наймолодших пам'яток Будапешта на Дунаї.

Панелька старого зразка, але на першому поверсі не квартири, а гаражі... Так само, як і у нас, старі багатопверхівки утеплюють, тому інколи не зрозуміло, новий то будинок чи старий.

Вічно величний Відень

із самого ранку ми вже знову на ногах, адже нас очікує переїзд до Відня. Звичайно, це місто неможливо побачити за вісім годин, зате можна відчувати розмірений його подих, велич та музику, яка звучить скрізь. Тут грають вуличні музики, а з костелів лунає класична мелодія, оперу ж подивитись і послухати можна прямо на площі (на стіні будівлі встановлений величезний екран).

Палаці, музеї... Знову палаці, середньовічні костели і тут же магазинчики з сувенірами, кафешки, цукерні та бутіки... Все це вживається в одному місці. І люди, які намагаються зрозуміти тебе, а ти почувашся таким безтолковим, що не зміг вивчити хоча б англійську.

Далі знову палаці та шикарний і неперевершений Бельвідео який вліверто кажучи

„ Коли подорожуєш, не знаючи англійської, починаєш розуміти, що означає народитися глухонімим.

Пилип Бувар

недалечко, уздовж набережної стоїть 60 пар бронзового взуття – чоловічого, жіночого, дитячого... Це меморіал на пам'ять про жертви Голокосту. Тут, на березі Дунаю, в роки війни відбувалися масові розстріли. Нацисти приковували людей одне до одного, а потім стріляли в першу людину в шерензі. Тіло, що падало у воду, тягнуло за собою інші. Перед стратою із засуджених знімали взуття, а пізніше його продавали...

Заглянули в Будапешті й у метро. Як же ми могли оминати цю історичну пам'ятку, адже будапештське метро є найстарішим на європейському континенті. Перша його лінія була відкрита ще 1896 року. Тепер по ній ходять потяги з трьох вагонів, стилізовані під старовину. А щоб потрапити до них, потрібно подолати лише декілька сходинок. До речі, спочатку ми взагалі подумали, що спускаємось у підземний перехід.

Після огляду пам'яток Пешта пе-

Стати супутницею зголосилася моя кума, яка давно мріяла відсвяткувати свій день народження в подорожі Європою.

Першим містом у нашій мандрівці став мій улюблений Львів. А вже майже всі шляхи в Європу ведуть саме через це самобутнє старовинне українське місто. І, напевне, не дарма. Треба ж підготувати людину, щоб для неї не стало шоком усе побачене в Європі.

Хто хоче пізнати душу Польщі, нехай шукає її в Кракові

Кордон ми минули у напівсні, простоявши три години на пропусковому пункті. Щоправда, до польських прикордонників навіть не виходили. Паспорти вони зібрали, відмітку поставили, багажне відділення оглянули і побажали нам щасливої дороги.

Краків зустрів нас сонечком і гарною погодою, а ще чудовим гідом. Пані Марія закохала нас у це місто своїми розповідями, російсько-польською говіркою. Жодного

В думках вже очікували, як після поселення в готелі повернемося у вечірній Краків... Але сталося не так, як гадалося. Через затори на дорогах довго добиралися до місця ночівлі, а відтак часу на заплановану прогулянку не залишилося.

Під осіннім небом Праги

Від Кракова до столиці Чехії – сім годин мандрівки, які пролетіли швидко, бо і дорога добра, і водії чудові. Та й за вікном було що подивитися...

Прага зустріла нас маленьким дощиком, але це зазмутило не так, як наш гід. Краківській Марії празька Фаріда програвала у всьому. «Ну все, – подумала я, – не зможе вона захохати нас у Прагу...» Не вразили й побачені площа Республіки і Вацлавська площа, де того дня відбувалися заходи, які трохи спалюжили обидві локації. Але Прага дуже швидко розвіяла песимістичні настрої, зачарувавши астрономічним годинником,

” Не витрачайте гроші на одяг, витрачайте на подорожі... Яка різниця, скільки років вашим кедам, якщо ви гуляєте в них по Парижу.

Скрябін

апарати для пробивання дати і часу на куплених білетах. Після цього квиток діятиме протягом того проміжку часу, на який ви його придбали.

У Празі ми жили в новому районі міста, тому змогли роздивитись багатоповерхівки. Зацікавив будинок, що стояв поруч з готелем.

відер, який відверто качучи, навіть трохи гнітить своєю красою. Костел Святого Стефанія і його височенна вежа, яка повністю не потрапляє в об'єктив фотоапарата...

Після побаченого захотілося просто зупинитися... Зупинилися, випили кави, а потім спокійно послушали трохи опери разом з не однією сотнею таких же, як і ми, простих смертних.

У світлі тисячі вогнів

Відень, звичайно, чудовий, але нас чекав Будапешт, моя мрія. Мені ще потрібно було з'ясувати, що ж я очікувала від цього мадярського міста. Приїхали ми в Будапешт практично опівночі. Тому якось несподівано за вікном автобуса з'явився у всій красі Дунай та угорський парламент. Того, що я тієї миті відчула, неможливо описати: водночас стало радісно і страшно... Нас чекала несподіванка: вночі розпочалася гроза. Гриміло, блискало, шуміло, але до ранку небо прояснилося. Раділи ми недовго, бо дощик нас супроводжував далі майже весь день. Однак і Пешт, і Буда гарні за будь-якої погоди. А те, що ноги мокрі, то це дрібниці.

Якщо хто був у Будапешті і не бачив Будинок парламенту, то вважай, що він не був у столиці Угорщини. Оглянувши цю візитівку Будапешта, ми спустилися до Дунаю, де зовсім

Після огляду пам'яток Пешта перебралися в таємничу Буду. Звичайно, першим ділом відвідали Рибальський бастион. Просто не вкладається в голову, що все це (башти, шпилі, сходи) було задумано як тло для собору Матяаша. Тут безліч оглядових майданчиків, з яких відкривається чудова панорама на Дунай (були б крила, то й полетіла б). Проїшлися до Президентського палацу в Будайській фортеці та оцінили церемонію зміни варті біля нього.

Що ще вразило в Будапешті? Парламент? Звичайно. Собор Матяаша? Так. Дунай? Мости? Королівський палац? Так. Але найбільше – все це разом у нічних вогнях. Після прогулянки по нічному Дунаю на кораблику під звуки музики, коли навколо мільйони маленьких вогників перетворюються в цілісну картину, я зрозуміла, чому мене тягнуло саме в Будапешт!

Після цієї поїздки я впевнилася, що мрія, якщо до неї не йти, так і залишиться мрією. У нашому житті немає нічого вічного, крім емоцій та спогадів. Одяг зношується, машини ламаються, прикраси теж не вічні. Завтра ми вже не згадаємо, що їли тиждень тому. А ось місце, де ми були 10, 20 чи 30 років тому, назавжди залишиться в нашій пам'яті. Чи є в мене нова мрія? Звичайно, є.

**Мрію здійснювала
Світлана ПІКУЛА**

У королівській Вавель хочуть потрапити усі, хто приїжджає до Кракова. Навіть ті, кому важко вимовити його назву.

TAISTRA TRAVEL

Рівне, Сагайдачного, 12, офіс 4 (другий поверх)
<http://taistratravel.com>

(0362) 40-70-37
(095) 060-92-99
(096) 543-92-69
(098) 122-78-29